

«El reino»: el retrat incòmode i necessari de la corrupció espanyola

El thriller polític de Rodrigo Sorogoyen opta a 13 premis Goya aquest dissabte i s'erigeix com una de les millors pel·lícules de l'any

Antonio de la Torre i Mónica Lopez, a El reino | Europa Press

"*Per què vas entrar en política? No entenc la pregunta*". La nova pel·lícula de Rodrigo Sorogoyen és molt més necessària del que pot semblar. Es el retrat abstracte d'un sistema putrefacte, d'una manera de fer política que va es teixir dècades enrere en aquest país, arrelant milers de persones i esquitxant centenars de ciutats. *El reino* és el reflex d'una Espanya corrupta, d'una Espanya real i d'una Espanya atrapada en la seva pròpia claveguera.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XXqHt-WiAVI>

Manuel López-Vidal és un vicesecretari autonòmic del partit que governa una comunitat espanyola (sense especificar). És part d'un engranatge complex, d'altres esferes i àgil de corrupció: manipulació de concursos públics, *mordidas* i comissions assignades a dit entre un grupuscle de voltors carronyaires. Quan surt a la llum una de les parts d'aquesta trama corrupta, Manuel és aïllat pel partit i inculpat com a únic responsable. La seva resposta? Fer-ho caure tot.

El film de Sorogoyen és d'alt nivell, amb uns plans de càmera frenètics, carregats d'adrenalina i que dibuixen un llenguatge cinematogràfic d'espiral descendent. Antonio de la Torre està senzillament sublim i els actors secundaris que acompanyen el recorregut pel regne de la corrupció són imprescindibles: Luis Zahera i Bárbara Lennie ho claven (nominats als Goya, com De la Torre), Ana Wagener, Josep Maria Pou i Nacho Fresneda, exquisits en els seus petits papers.

Tot és familiar. Les referències indirectes a casos de corrupció sonats a tota Espanya es barregen per tot el guió. Segurament tenim un problema si la producció domèstica no pot realitzar pel·lícules

amb casos explícits, com en moltes produccions americanes, però el reflex estructural al qual obre la porta Sorogoyen és general; acompanya la reflexió i fa un retrat de paisatge greu. "Això seria carregar-se un país", afirmen en un moment de la pel·lícula.

El director clava un bisturí de forma quirúrgica en la deformació (corrupta) d'una manera de fer política. Escenifica el retrat hipòcrita dels integrants de les trames, que cauen com peces de dòmino i arrossequen les seves famílies, els seus companys, trenquen les amistats i són assenyalats com leprosos. Empatitza amb el personatge de Manuel, però arrufant el nas; amb fàstic.

Els personatges de Sorogoyen formen part d'una claveguera construïda per emmerdar-ho tot; rates que s'estiren des de l'abisme per sobreviure, ofegant-se amb l'aigua putrefacta d'aquelles clavegueres que ells mateixos han edificat, engreixat i cuidat. *El reino* també gira la càmera i enfoca a l'espectador, fent-lo corresponsable de tot el que està veient; convidant-lo a l'autocrítica i a la introspecció: ha existit l'esperit crític? S'ha permès aquesta vida política per a les elits? Acotem el cap per no ser conscients de la realitat?

Ningú se salva. Ningú és innocent. La pel·lícula resa: "*Els reis cauen però el regne segueix*". El regne de la corrupció es manté i només fabrica hereus, mai llegendes ni salvaguardes. Com va escenificar Alfonso Guerra, "*qui es mogui no surt a la foto*". Del regnat de les clavegueres o n'ets particip o surts amb els peus per davant. Llàstima de no poder acabar d'afinar el tret de la trama, assenyalant amb noms i cognoms els protagonistes de moltes (massa) dècades de corrupció a tot el país. Tot el regne.